

Udbytter, som et dansk moderselskab modtager fra et datterselskab i Nederlandene, skal eksemptes i det danske moderselskab i overensstemmelse med bestemmelserne i intern dansk lovgivning. Såfremt udbytterne herefter ikke kan eksemptes, skal der gives credit for den underliggende selskabsskat i datterselskabet.

Selskabsskattesystemet i Nederlandene er som udgangspunkt godkendt som et system, der giver danske moderselskaber adgang til at få eksemption for nederlandske datterselskabsudbytter.

Der kan dog forekomme situationer, hvor selskabsskatten i Nederlandene effektivt er under de 25 pct., som kræves efter dansk lovgivning som betingelse for at eksempte datterselskabsudbytterne. Dette hænger sammen med, at Nederlandene anvender eksemption som lempelsesmetode både efter intern lovgivning og efter dobbeltbeskatningsoverenskomsterne. Hvis datterselskabet i Nederlandene f. eks. som sin eneste aktivitet driver et fast driftssted i et lavskattelands, og indkomsten herfra eksemptes i Nederlandene, er datterselskabet rent faktisk kun blevet beskattet med lavskattelands skat. Situationen kan også forekomme, hvor datterselskabet modtager udbytter, renter eller royalties fra selskaber eller personer i 3.-lande. Dette hænger sammen med, at reglerne om eksemption for udenlandske udbytter er mere vidtgående i Nederlandene end i Danmark. Endvidere hænger det sammen med, at renter og royalties fra 3.-lande som hovedregel vil være eksempt i Nederlandene i henhold til såvel intern lovgivning som dobbeltbeskatningsoverenskomsterne. Dette kombineres med ingen eller lav kildestatsbeskatning af de renter og royalties, som det nederlandske selskab modtager fra 3.-lande, som Nederlandene har en dobbeltbeskatningsoverenskomst med.

Såfremt beskatningen af datterselskabet i Nederlandene ikke opfylder betingelserne i dansk lovgivning for at blive eksemptet, gives der i stedet credit i Danmark for den underliggende selskabsskat.

Det er op til de danske moderselskaber at dokumentere, at datterselskabsudbytter fra Nederlandene kvalificerer til eksemption.

Endelig indeholder metodebestemmelsen en særregel for lempelse af skat på aktieavancer, når Danmark har taget fraflytningsskat. Bestemmelsen svarer til de interne danske regler.

Artikel 24

Virksomhed ud for kysten

I henhold til stykkerne 1-3, anses der for at foreligge fast driftssted i forbindelse med efterforskning el-

ler udnyttelse af havbunden, dens undergrund og de deri værende naturforekomster, når arbejdet varer mere end 30 dage i en 12-måneders periode. Bestemmelserne i stk. 3 hindrer, at disse tidsfrister kan omgås ved at lade arbejdet udføre af forskellige indbyrdes forbundne foretagender.

Efter stk. 5 beskattes indkomst ved transport af forsyninger eller personel mellem pladser i en af staterne (supply) som indkomst ved international trafik.

Efter stk. 6 anses der for at være fast sted, hvis frit erhverv udøves ud for kysten i en samlet periode på 30 dage.

Efter stk. 7 beskattes gage, løn og lignende vederlag, som en person, der er hjemmehørende i den ene stat, oppebærer ved arbejde ud for kysten udøvet gennem et fast driftssted i den anden stat, i denne anden stat (kildestaten). Reelt vil lønnen m.v. blive beskattet i kildestaten, hvis arbejdsgiverens arbejde strækker sig ud over 30 dage i kildestaten.

Efter stk. 8 beskattes lønindkomst ved arbejde på supplyfartøjer i overensstemmelse med bestemmelsen i artikel 15, stk. 3, om beskatning af lønarbejde om bord på fartøjer/fly i international trafik.

Endelig bestemmer stk. 9, at Nederlandene lempes for skat på indkomst – herunder løn – ved virksomhed ud for kysten, som Danmark som kildestat har beskatningsretten til, ved at give eksemption. Lempelsen er dog betinget af, at der dokumenteres faktisk skattebetaling til Danmark.

Bestemmelsen følger i meget vidt omfang det danske forhandlingsudspil. Dette indeholder imidlertid yderligere en bestemmelse om, at drilling-rig aktivitet først udgør et fast driftssted, når den har varet mere end 365 dage i en 18 måneders periode. Dette har det ikke været muligt at komme igennem med under forhandlingerne.

Artikel 25

Ikke diskriminering

Stk. 1-4 bestemmer, at de to stater ikke må diskriminere hinandens statsborgere i skattemæssig henseende. Dette gælder både fysiske og juridiske personer. Bestemmelsen gælder også for personer, der ikke er hjemmehørende i den ene eller i begge staterne. En stat er dog ikke forpligtet til at give personer, der er hjemmehørende i den anden stat skattemæssige fordele, som den som følge af ægteskabelig stilling eller forsørgerpligt indrømmer personer, der er hjemmehørende inden for dens eget område.

Stk. 5 og 6 er særbestemmelser, der i et nærmere bestemt omfang tillader, at fysiske personer kan fra-